

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ V. G.**, bývajúcej v K., **2/ J. G.**, bývajúceho v K., proti žalovaným **1/ J. S.**, so sídlom podnikania v K., zastúpeného JUDr. I. K., advokátkou so sídlom v K., **2/ Š. S.**, bývajúcemu v B., **3/ A. S.**, bývajúcej v B., **o zaplatenie 3 319,39 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 31 C 66/2008, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. apríla 2010 sp. zn. 2 Co 409/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného 1/ **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice rozsudkom z 20. októbra 2009 č.k. 31 C 66/2008-67 v spojení s opravným uznesením z 25. júna 2010 č.k. 31 C 66/2008-140 zaviazal žalovaného 1/ k povinnosti zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 3 319,39 € s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne z dlžnej sumy od 23. februára 2008 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu vo vzťahu medzi žalobkyňou 1/ a žalovanými 1/ až 3/ a vo vzťahu medzi žalobcom 2/ a žalovanými 2/ a 3/ zamietol. Konanie o zaplatenie 7 %-ného úroku z omeškania z dlžnej sumy 3 319,39 € za obdobie od 25. februára 2006 do 22. februára 2008 zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne samostatným uznesením.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaného 1/ rozsudkom z 15. apríla 2010 sp. zn. 2 Co 409/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku, ktorým bolo žalobe vo veci samej vyhovené, ako vecne správny potvrdil. Stotožnil sa so skutkovými

a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Vo výroku o úroku z omeškania uviedol, že mení rozsudok prvostupňového súdu tak, že zaväzuje žalovaného 1/ k povinnosti zaplatiť žalobcovi 2/ úrok z omeškania vo výške 7 % ročne od 15. apríla 2008. Návrh na priznanie úroku z omeškania od 23. februára 2008 do 14. apríla 2008 zamietol, keďže žalovaný 1/ sa dostal do omeškania až doručením žaloby 15. apríla 2008. O trovách odvolacieho konania nerozhodol.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal dovolanie žalovaný 1/ podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a podľa § 238 ods. 1 O.s.p. Žiadal, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobu voči nemu zamietne a žalobcu 2/ zaviazne k povinnosti nahradiť mu trovy konania do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, alebo aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil. Dovolanie odôvodnil § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Uviedol, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že rozsudkami nižších súdov nebolo rozhodnuté o celej prejednáwanej veci, keď súdy nerozhodli v rozsudku o trovách konania, z ktorého dôvodu jednak nemohol vymedziť rozsah dovolania aj vo vzťahu k trovám konania a jednak, pokiaľ bude rozhodnuté o trovách konania uznesením, nebude môcť voči takémuto rozhodnutiu podať dovolanie, keďže jeho podanie je bez ohľadu na možný obsah výroku budúceho uznesenia o trovách konania výslovne vylúčené § 239 ods. 3 O.s.p. Tiež uviedol, že tým, že súdy nerozhodli ani o žalobe vo vzťahu medzi žalobkyňou 1/ a žalovaným 2/, konanie je postihnuté vadou, spočívajúcou v nezrozumiteľnosti rozsudku ako celku, vzhľadom na obsah odôvodnenia rozsudku. V dovolaní ďalej podrobne rozobral, v čom vidí nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v časti, v ktorej bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený.

Žalobca 2/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že ho považuje za účelové a nepravdivé, podané so zámerom vyhnúť sa začatej exekúcii a naťahovať súdne konanie. Zároveň si uplatnil trovy dovolacieho konania za právne zastúpenie vo výške 151,40 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal

predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a zmenil ho v časti úroku z omeškania v prospech žalovaného 1/, proti ktorému výroku dovolanie podané nebolo.

Podmienky prípustnosti dovolania bolo preto potrebné skúmať v zmysle § 238 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovoláním žalovaného 1/ je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 106/2000, už v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky vysvetlil, že v prípade, ak odvolací súd v časti potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a v časti ho zmenil, dovolanie z dôvodu § 238 ods. 1 O.s.p. nie je prípustné, ak smeruje proti tej časti, v ktorej došlo k potvrdeniu výroku rozsudku

súdu prvého stupňa. Prípustnosť dovolania žalovaného 1/ preto z citovaného ustanovenia § 238 O.s.p. nevyplýva.

Dovolanie by vzhľadom na uvedený záver bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., ku ktorým je dovolací súd povinný prihliadnuť (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Žalovaný 1/ v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti pred súdom konať sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Pokiaľ žalovaný 1/ v dovolaní uviedol, že k odňatiu možnosti konať pred súdmi došlo tým, že rozsudkami nižších súdov nebolo rozhodnuté o celej prejednávanej veci, keď súdy nerozhodli rozsudkom o trovách konania, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na ustanovenie § 151 ods. 1 O.s.p., upravujúce rozhodovanie o trovách konania, o ktorých súd

rozhoduje na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; § 167 O.s.p., podľa ktorého uznesením sa rozhoduje okrem iného aj o trovách konania; § 166 O.s.p., podľa ktorého, ak súd nerozhodol v rozsudku o trovách konania, môže účastník do pätnástich dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie a § 201 O.s.p., podľa ktorého účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyučuje.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že aj v prípadoch, v ktorých súd prvého stupňa rozhoduje o trovách konania samostatným uznesením (rovnako ako keď rozhoduje o trovách konania rozsudkom, výrok o trovách konania má povahu uznesenia), má účastník konania možnosť podať proti tomuto výroku odvolanie, keďže jeho podanie nie je vylúčené § 202 O.s.p., a tak dosiahnuť preskúmanie rozhodnutia, pokiaľ s ním nesúhlasí. A tiež v prípadoch, keď súd nerozhodol o niektorej časti predmetu konania, ako napríklad o trovách konania, aj v tomto prípade má účastník (spravidla to bude ten účastník, ktorému bude rozhodnutie na prospech) možnosť domôcť sa ochrany svojich práv, a to domáhaním sa doplnenia rozsudku do pätnástich dní od jeho doručenia.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že aj prípadné chýbajúce rozhodnutie o trovách konania, resp. rozhodnutie o nich samostatným uznesením, nie je odňatím možnosti účastníka konať pred súdom.

Pokiaľ žalovaný 1/ dovolanie odôvodnil tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď súdy nižšieho stupňa nerozhodli o žalobe vo vzťahu medzi žalobkyňou 1/ a žalovaným 2/, čo spôsobuje podľa jeho názoru nezrozumiteľnosť rozsudku ako celku, vzhľadom na obsah jeho odôvodnenia, treba uviesť, že iná vada konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd však poznamenáva, že zo spisu vyplýva, že o tejto časti žaloby bolo rozhodnuté na pojednávaní pred prvostupňovým súdom (č.l. 66a) a vo výroku písomného vyhotovenia rozhodnutia došlo len k chybe v písaní, keď súd prvého stupňa v druhom výroku svojho rozhodnutia namiesto „žalovanými 1/ až 3/“ uviedol „žalovanými 1/ a 3/“. Uvedenú chybu súd odstránil vydaním opravného uznesenia 25. júna 2010, právoplatného 22. júla 2010 (č.l. 140), v ktorom súd opravu chyby aj riadne odôvodnil.

Žalovaný 1/ v dovolaní ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného 1/ boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným 1/ vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného 1/ v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. októbra 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová